

Mózes – A késleltetett reménység

A hős, aki a pusztai magányi éveiben, életében
nehéz időszakokban tanult meg bízni Istenben

Mózes. E név az erő jelképe lett, hiszen e férfi lett az egyik legbefolyásosabb, és legnagyobb hatalommal rendelkező vezető, aki valaha élt a földön.¹ Mózes vezetőse alatt kemény sorsú rabszolgák egy csoportja nemzettől vált. A fájra³ vilyogtáglakészítői az ő segítségével művelt és sokoldalú kőzárósságok lettek. Ábrahám fiait és leányait sikerrel vezette át a viláig egyik legkietlenebb vidékén a tejjel és mézzel folyó földre, az országot felidőre.

Mózes.

Megeshetett volna, hogy soha senki nem ismeri meg ezt a nevet. Idegenként született Egyiptomban, és már születésekor felidőzhatték volna a folyó istenek, Áim desanyja három hónapig rejtegette őt. Mivel tovább már nem titkolhatta gyermekének létét, gyengédlen belefektette őt egy gyökénykosárba, amit a folyó partján a sás kőre helyezett, ahová a fájra³ lánya jött felidőre.

Mózes. Idegen

Névtelen volt ez, szülei nem ezt nevezte el, hanem szülmájra. Mégis valahányszor a nevet hallotta - amelynek jelentése: "éztől-zből kiháozni" (2Mózes 2:10) -, az mindig emlékeztette őt az életét megmentő csodára. Arra a csodára, amikor a fájra³ leánya kiemelte a víz-zből, és befogadta a királyi családba.

Mózes. Negyven

Avvel később saját népe nem ismerte ezt a nevet, de ez nem volt fontos. Valaki máis nevében érkezett hozzánk, a "ÉZVAGYOK" nevében, "Éz...az Ásr, a ti atyjaitoknak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákóbnak Istene..." nevében (2Mózes 3:14-15). Mózes Ágy lett Isten reményteljes Ázeneteknek kőldötte.

Á

A remény hárnak

Negyven Avvel

később Mózes készségesen vezette volna ki népét Egyiptomból - ha azok támogatják ebben. Ő már bizonyította irántuk való hűségét, amikor megálta az egyiptomit (2Mózes 2:12). Ő készen volt, a nép azonban nem. "Éz% azt gondolta, hogy az ő atyjafiai megártik, hogy az Isten az ő keze által Ád nékik szabadulást; de azok nem Ártették meg" (ApCsel 7:25). Mózes megártette Isten tervét saját életre vonatkozóan, de még meg kellett tanulnia Isten Ádszerét is. Isten szemében még korántsem állt készen a vezetőre - legalábbis ekkor még nem.

A
 rabzolgaát szétletett, de hercegekét felnevelkedett Mázsesnek negyven - a
 pusztában eltűnt - esztendőre, valamint az Istennel való személyes találkozásra
 volt szakságe ahhoz, hogy kászen Ájlljon Isten nópának vezetősre. Ez
 alkalommal, amikor szent helyen Ájll, Mázses tóvájzik. Áorvelse modern
 félleinknek is ismerős, mi is hasonló kifogásokkal Állánk.

Ki vagyok Án,
 hogy megtegyem, amit kász tőlem? KálÁnben is, ki vagy Te? Miét hinnének
 nekem? Nem fogom tudni, mit mondjak (Iásd 2Máz 3:11, 13; 4:1, 10). Áos vágÁl: âž...Kárelek, Uram, csak
 kÁldd, akit kÁldeni akarsz!" (2Máz 4:13).

Alkalmatlanságjának
 tudata jelzi: kászen Ájll arra, hogy Isten nópának vezetője legyen, mert tudja,
 hogy saját erejéből nem képes erre. Ne felejtse el, Mázses já kápzett
 egyiptomi herceg volt! Jártas volt a művészetekben, a tudományban, a
 hadászatban és a diplomáciában, még egy szedett-vedett izraelita hadsereget is
 meg tudott volna szervezni, hogy szembeszálljanak az egyiptomi haderővel.

Istennek
 azonban más terve volt. Mázses lesz a vezető, de Isten Áll-tja fel a
 âžhaditervet". Mázses legelső sorban Isten kÁldÁtte: figyelmeztető Ázenetet visz a
 fáraának és az egyiptomiaknak, a remény Ázenetét pedig az izraelitáknak.

Mi, a
 reménység jelenkori hirdetői, já tessék, ha megfigyeljék, mennyire fÁggÁtt
 Mázses Istentől. Hallgassuk Isten ÁgÁretét: âž...Áon
 vagyok az Ásr és kiviszlek titeket Egyiptom nehéz munkái alá és megszabadítlak
 titeket az ő szolgálataitól és megmentlek titeket kinyújtott karral és nagy
 bántető ÁtÁletek Ájltal. Áos nópém Á fogadlak titeket s Istentek Ászek
 náktek... Áos bÁviszlek titeket a fáldre, amely fölül eskére emeltem fel
 kezemet, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákbábnak adom azt, és náktek adom azt
 ÁrÁksÁl, Án az Ásr" (2Máz 6:6-8)!

Szabad-tás és
 az ÁgÁret fáldje! Semmi sem változott. Ezek Isten ÁgÁretei, amelyeket csÁndesen
 suttogott az Ádenben az ember bukása után, tÁnyszerűen kijelentett és valódi
 fáldi helyszá-nekhez kapcsolt az izraeliták kivonulásakor, vÁrrel rajzolt meg a
 Golgotán, vÁgÁl hangos szÁval kiÁjlt a Jelenések kÁnyvÁnek 14. fejezetében
 szereplő három angyal Ájltal.

Ez a mi
 ÁzenetÁnk!

Az izraeliták

szabadulása biztos. A csapások bizonyítják, hogy Isten hatalma nagyobb Egyiptom bálványainak hatalmáinál, és megerősítik az izraeliták hitét. Eljött a pászka estéje. A nép kacszen áll, már becsomagoltak, és a szabadság boldog reménységével"2 várják, hogy elkezdődjen az útjuk az Őgőret felé. Elsőszáláittek a bálvány vőre vődi, amelyet házaik ajtófélfájára hintettek.

A bálvány vőre Őletet ad. Reménységőnk Isten Bálványának vőrőben lehelő meg!

A remény őtja

Az izraelita

rabszolgák vőgre szabadon, akár egy hatalmas hadsereg, őgy vonultak ki Egyiptomból (2Máz 12:37). Ekkor kezdődött reményteljes utazásuk: Sion felé meneteltek, vagy legalábbis abba az irányba.

Hogy megvődjé

őket a filiszteusokkal való lehetséges Ősszeőtközéstől, Isten a pusztába vezeti nőpő. Az őton sok kitőró lesz majd, és Ősszességőben is sokkal tovőbb fog tartani, mint vőrtük. Isten azonban velők van, lőttük őt a felhőoszlopban.

Mőgis rettegő

tőtti be szővőket, amikor a főraő serege bekerőti őket a Vőrő-tengernő. Kőtely lesz őrrő a tőboron, és az ellensőg lőttő szem elől ővesztik Istent. Az utőjn vőgyakoznak, ami egykor az ővő volt, és nem az utőjn, amit Isten megőgőrt szőmukra. őgy kiőltanak fel: Jobb Egyiptomban rabszolgának lenni, mint meghalni a pusztasőgban! (Vő. 2Máz 14:11-12!) Elveszőtik reményőket.

Mőzes arra

inti őket, maradjanak veszteg: ő...Ne főljetek, megőlljatok! ős nőzzőtek az őr szabad-tőst, amelyet ma cselekszik veletek!..." (13. v.) Nincs remény sehol mőshol. Biztos vagyok benne, te is voltől mőr ilyen helyzetben. őon is őtőtem ezt: amikor semmit sem tehetek, csak engedem, hogy Isten vőghezvigye akarattő.

A

Vőrő-tengeren való őtkelőssel megkereszteltetnek (1Kor 10:2), és megszabadulnak az ellensőgtől. Most már tudjuk, nincs mit főlniők Egyiptom hatalmő. Ezőrt őrvendeznek, és őőneplik szabadsőgukat, amelyet Istenben

találják meg. Őszenrelik a reményét.

A Sínai-hegynél megalakul a nemzet, megszerveződik a papság, és létrejön a szeretet szövetsége. Ásjonnan megváltva, Isten vezeti őket Mázses Által azon az Áton, amelyen járva teljesebb lehet kapcsolatuk Istennel és egymással. Mázses köbe vasi az utasításokat, hogy ne feledjék el azokat.

Most már készen állnak arra, hogy bevonuljanak az Őgőret Földjére! Őm a főlelem, amelyet lelkükben táplálnak, negyven esztendővel késlelteti ezt az eseményt. A vándorlás nehézségeit megtapasztalva Egyiptom ismét vonzónak tűnik előttük. Nekünk is, akik elhagytuk az ellenség területét, tudatban kell lennünk annak, hogy az őt sokszor nem kényű, és amit magunk magunk hagytunk, időnként még vonzónak tűnhet szemükben. A visszatérés azonban jobbi rabszolgágot jelent. Előttünk az Őgőret Földje, és Isten velünk van.

Á

Megnyugodni a reményekben

Mázses meghal,
habár már látja az Őgőret Földjét. Már látja a távolágon belül van!

Isten maga
temeti el őt a Piszga-hegy kopár lejtőin. Sínai jeltelen. Nem őrszi szfinx, nem magasodik felette piramis. Ő valami jobbat választott annál, mint amit Egyiptom fel tudott volna ajánlani.

És Mázses
készen lemondott a földi emlékekről, a tiszteletről, a gazdagságról, a hatalomról és az élvezetéről a láthatatlan világban rá váró jutalomért. Minden sikerrel lemondott csak azért, hogy kapcsolatban lehessen az Őlő Istennel. Ez volt a világ legjobb ázlete! Amit veszített, azt amőgy sem tarthatta volna meg, ám amit megnyert, sohasem veszítheti el!" 3

Mázses meghal,
de reményekben hal meg, és azok közül azokat találjuk a nevét, akik abban reménykedtek, éhogy becsesebb feltámadásban" részesülnek majd (Iásd Zsid 11:35). A feljegyzések alapján úgy tűnik, Mázses mindenkit megelőzve ázlette meg a feltámadás valóságát (Jád 9. v.; Mt 17:3).

Tudatban kell
lennünk: nem biztos, hogy még áletükben beteljesedik reményeink. Ez az eshetőség azonban egyáltalán nem halványítja el reményeinket, hiszen a halál alvása csupán egy ázsaka, mialatt várjuk a feltámadás hajnalát.

Mózes nem is beszélt a szíve, hanem a szájában bocsátotta ki az izraelitáktól, amelyben a jövőkörre vonatkozó átgondolást fogalmazza meg (5Mózes 32. fejelet). A Jelenések könyve 15. fejeletében pedig ott találjuk Mózes ábráját a Bírő ínyének: a dicsőséges és a győzelemnek. És mit sem számít, hogy sárkányban nyugszunk vagy a végéig meg Jézus eljövését!

Addig is maradjunk Isten reményteljes üzenetének hirdetői, miközben az átgondolást felhaladunk!

Â

1 Lorin Woolfe: The Bible on Leadership - From Moses to Matthew - Management Lessons for Contemporary Leaders (New York: AMACON, 2002), 71. o.

2 Patriarchs and Prophets, 279. o. (Csak az angol eredetiben; a magyar kiadásban hiányzik ez a név; ford. megj.)

3 Charles R. Swindoll: Moses: A Man of Selfless Dedication (Nashville: Word Publishing, 1999), 366. o.

Â

Bruce Manners

Â